

Oplæg til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik d. 26.9.02.

- Om brutaliteten ved hjemsendelserne v/Gerd Gottlieb

Jeg møder med mine erfaringer som besøgsven/kontaktperson i Sandholmløjren, hvor jeg har haft min gang i de sidste godt 1½ år. Mine besøg har især omfattet de afviste flygtninge fra Kosovo.

I løbet af sensommeren er jeg blevet vældig forskrækket over at opleve en markant forværring af disse menneskers i forvejen meget dårlig psykiske funktion.

Denne forværring kan jeg kun se som direkte resultat af de mange tvangshjemsendelser til Kosovo samt politiets brutale og ydmygende fremfærd i den forbindelse.

Politiet - 7 til 8 - mand tropper uventet op og omringer de små lejligheder. Det er ganske uforudsigeligt hvornår, og det vil sige, at man ikke på noget tidspunkt kan føle sig sikker.

Der er eksempler på, at betjentene har banket folk op – også familier med små og mellemstore børn - allerede klokken 5 om morgenen og beordret dem til i hast inden for bare 15 minutter at pakke.

Der er ikke tid til at sunde sig den mindste smule f.eks. over en kop kaffe. Man får heller ikke lov til at være på badeværelset alene, og der er derfor ikke mulighed for noget så elementært som et bad.

Men måske værre endnu: man får ikke lov til at kontakte og tage afsked med de naboer og legekammerater, som man har delt skæbne med i lejrene i de mange år, som opholdet er blevet til.

Efter afhentningen er familierne fløjet til Kosovo, hvor de er sat af i lufthavnen i Pristina.

Røde Kors's personale bør, så vidt vi forstår, efter reglerne være til stede ved disse afhentninger. Men det er ikke altid, at politiet gør sig den umage at sikre, at det er tilfældet.

Der er også eksempler på, at man har splittet familien ved at fængsle et medlem før hjemsendelsen. En 76 årig kvinde i kørestol i Avnstruplejren er f.eks. fjernet fra sine voksne børn og sat i Sandholmløjrens fængsel. Til hvilken nytte?

Disse uhyggelige oplevelser giver mindelser om det, som asylansøgerne i sin tid er flygtet fra.

Det er ikke overdrevent at sige, at folk er blevet rædselsslagne. Deres angst er direkte smittende, og de er blevet endnu dårligere til få deres hverdag til at hænge sammen, end de har været tidligere.

For hvad skal man f.eks. som forældre sige til sine børn, når de vågner og opdager, at deres bedste venner gennem flere år er forsvundet på denne uhyggelige måde? Og hvordan siger man godnat til dem næste aften? Tør og kan nogen overhovedet sove?

Og som prikken over i'et: Visse betjente bruger denne afhentningspraksis til at true de tilbageblevne flygtninge med. Ved de ugentlige konfrontationer med politiet, hvor de bliver spurgt, om de vil rejse, er der eksempler på, at betjente har sagt: "pas du bare på. Jeg kan få dig sendt hjem på sammen måde som familie NN".

Er det overhovedet lovligt, at dansk politi opfører sig på denne måde?

Noter til oplæg i Udvalget for Udlændinge – og Integrationspolitik den 26. september 2006. Ved/ Inga Axelsen

Specielt vedrørende de meget problematiske behandlingsmuligheder for asylansøgere fra Kosovo i Kosovo

Vi ved fra vores tætte kontakt med asylansøgere der lige nu bor i Sandholmlejren, i Avnstrup og i Kongelunden at de har mange lidelser. Både somatiske, psykiske og psykiatriske lidelser og ofte flere lidelser.

1. Vi ved at disse lidelser er brudt ud i forbindelse med de traumer som har fået dem til at flygte fra deres hjemlande, enten fra krige, fra trusler om sanktioner eller fra vold og voldtægter
2. Vi ved at deres lidelser er blevet forværret under deres flugt
3. Og vi ved - fra det vi oplever i samværet med dem - at deres lidelser er blevet yderligere forværret under deres ophold her i Danmark og det pres, det stress og de ydmygelser som vi danskere påfører dem i de mange lejre hvor de bliver flyttet rundt imellem - af helt uforståelige grunde.

Deres lidelser har mange navne, for de voksne for eksempel:

Manio Depressive psykoser
Forskellige identitetsforstyrrelser
Post Traumatiske Stress Syndromer
Hjertesygdomme
Sukkersyge
Voldsomme depressioner med langvarige grådanfald
Angst Neuroser

For børnene:

Encoprese/ufrivillig afgang af afføring
Eneuresis/ufrivillig afgang af vandladning, nat eller/og dag
Angst Neuroser
Indlæringsvanskeligheder

Vi har – i første omgang - undersøgt de behandlingsmuligheder der er for de syge asylansøgere der med mere eller mindre tvang hjemsendes til Kosovo. Vi har rapporter fra WHO og Dansk Flygtningehjælp, der samstemmende siger noget meget meget væsentligt:

Der er i Kosovo **ikke et opdateret sundhedsvæsen** der kan ivaretage behandling af mennesker der lider af ovenstående lidelser

Hertil kommer at det behandlingssystem der findes **har en meget begrænset kapacitet**

Med kilder ligeledes i WHO og Dansk Flygtningehjælp siges det begge steder at der er et **sundhedsvæsen i en forberedelses fase**, under hovedsagelig norsk finansiering, men med dansk sidefinansiering.

Med **under forberedelse** siges der at der forude ligger forhandlinger, planlægninger og konkrete realiseringer og at disse faser i opbygningen af et sufficient sundhedsvæsen ligger ude i en mere eller mindre konkret fremtid.

Altså både WHO og Dansk Flygtningehjælp siger samstemmende at der er mange opgaver forude før realiseringen af et sufficient sundhedsvæsen der kan behandle mennesker med de ovenfornævnte lidelser - de medmennesker vi besøger i Sandholm, Avnstrup eller Kongelunden i vore forsøg på at forsøde deres ulidelige tilværelse der.

Afslutning:

Vi vil som medmennesker ikke stiltiende være vidner til den brutalisering vi oplever Udlændinge og Integrationssystemet i Danmark påfører de lidende Asylansøgere som Gerd Gottlieb påpegede i sit oplæg.

Vi vil ikke stiltiende se på den stressende frivillige tvang de enkelte udsættes for som Charlotte påpegede i sit oplæg.

Vi fatter ikke den desperation der ligger i brutaliseringen og i den frivillige tvang. De afviste asylansøgere udgør en så lille gruppe, hvordan går det til at de skal udsættes for en sådan ynkelig medmenneskelig behandling?

Vi bakker derfor 100 % op om den amnesti som rejses af mange forskellige grupper i det anstændige danske samfund. Amnesti rejses som forslag fra Dansk Røde Kors, fra Rehabiliteringscenteret for Torturofre, fra fagforeninger og faggrupper og fra netværker af ordentlige mennesker med overskud til at se ud over egen begrænsende næsetip.

Nok er Nok – helt ærligt. Hvorfor tager vi ikke i dette rige samfund som vi bryster os så meget af, ikke bare ordentlig hånd om de mennesker hvis lidelser vi selv ved vor behandling har været med til at forværre?